

Meddig tart a PC karrierje?

A normalitás lázadása

Kovács István-Szánthó Miklós (az Alapjogokért Központ elemzői)

Létezik napjainknak, a posztmodern utáni kornak egy sajátos nyelve – talán inkább ideológiája –, mely megbénítja az igazmondást, letöri az őszinteséget, „elrelativálja” a valóságot és a felelősséget: a „politikai korrektség”. A politikai korrektség – mely kifejezés a legendák szerint Mao Ce-Tung Vörös könyvecskéjéből eredeztethető – és a hozzá tapadó szektás hitrendszer abból az alapvetően téves felfogásból indul ki, hogy az emberek minden téren és mindenkifelett egyenlőek – ha pedig mégsem, akkor az egyenlőséget erőltetve, parancsszóra szükséges megvalósítani.

Pedig az emberek igazából nem egyenlőek – kizárólag a törvény és Isten előtt azok. Az ember ugyanis természetéből, az ősbűnből fakadóan hibás, gyarló alkat. Vannak jobbak és rosszabbak, tehetségesebbek és tehetségtelenebbek: különbözőek vagyunk, különböző képességekkel, adottságokkal, sajátosságokkal, jó és rossz tulajdonságokkal. És az, hogy az egyes kultúrák, civilizációk és az azokat alkotó emberek különbözőek – például „férfiúvá és asszonnyá teremté őket” (1. Móz. 1,27) –, tehát nem egyformák, az így van jól. Mert így természetes. Így sokszínű a világ.

A baloldali és liberális utópisztikus (jelentése: „seholsincs”) ideológiák azonban mindezt tagadják – ideológiák lévén azt gondolván, hogy mindenre van adekvát, racionális válaszuk. Legalábbis azt állítja a valóságot zárójelbe tevő konstrukciójuk, hogy a fejlődés és a modernizáció során létre kell hozni azt a társadalmat, ahol mindenki egyenlő. Ahol nincsenek különbségek, nincs jó és rossz, alapvetően nincsenek értékek sem. A nagy sokaságban minden és mindenki ugyanolyan – „all different, all equal”, szözl az Európa Tanács kampánya is –, ezért nem lehet és nem is szabad értékítéletet megfogalmazni, hiszen annak kimondása, hogy mi a „jó” és mi a „rossz”, valakit a sokaságból bizonyosan megsértene, bántana. Tehát mindent – mindent, bármilyen is legyen valós erkölcsi tartalma – tolerálni kell: de legfőképpen a másságot, az eltérőt, a hagyományosnak hitt konvencióktól, a szokásostól különbözőt.

Megöli a viccet

Ezen toleranciakultusz, valójában erőltetett egyenlőségelvűsdi nyelvi manifesztációja a politikai korrektség, melyet tehát arra találtak ki, hogy a valóságban amúgy létező, természet adta különbségeket elkendőzzék, hogy senki senkit se sértsen meg. A tolerancia ebben az értelemben – Láncki András szavaival élve – „azt jelenti, hogy mindegy, mi az igazság, nekem többet ér a békesség”. Ezért kell a cigányságot a pc-szótár szerint „romáknak” hívni, ezért állítják be „gáznak”, ha egy politikus a trendi fősodortól eltérően a „buzeráns” szót használja, ezért mennek neki „civilnek” a LEGO-nak, amikor az szerintük sztereotipizálva ábrázolja a mozgássérülteket (mert azt a tévképzetet sugallja, hogy kerekesszékekbe csak idős emberek kényszerülhetnek!) De ezért ment neki az EU a várandós, de magzatuk elhajtását fontolgató kismamák figyelmét az örökbefogadás lehetőségére felhívó magyar kampánynak is – mert hogy az büntudatot kelt a saját testük felett rendelkező nőkben. De a legrosszabb és legveszélyesebb, hogy a hivatalos „písz” megöli a viccet (már ha nem az utolsó vacsora fekáliával történő bemutatásáról vagy disznótetek keresztre feszítéséről van szó – mert az művészet!): inkorrekt dolog a vicc, hiszen az az előítéletekre – a múlt

tapasztalatai alapján kiformált tudásra és társadalmi tapasztalatra alapozva – figuráz ki dolgokat, tehát valakit vagy valakiket óhatatlanul megsért. Hiába viccel azzal egy politikus Székelyföldön, hogy a „medve nem játék, az EU nem ország, az asszony nem ember” – a budapesti high-értelmiség szerint ez az intolerancia jele. Az asszonyokat megkérdezték amúgy, hogy szerintük ez sértő-e? Persze, hogy nem. És nem hiába örvend kitörő sikernek a Family Guy vagy a South Park: mert hogy a hivatali, mainstreamként viselkedő polkorrektségnek állítanak „a nép nyelvén” görbe tükröt. Ugyanis „a nép” – melynek elvont fogalmára a liberálisok oly gyakran hivatkoznak – a valóságban nehezen viseli az őszintétlenséget: bumeráng-hatásként ezért nevet őszintén az anti-pc sorozatokon és ezért hajlamos belefutni azon radikálisok karjaiba, akik leegyszerűsített, de őszinte diagnózist – nem választ! – adnak a dogmává emelt politikai korrektséggel szemben.

A politikai korrektség táptalajául szolgáló beteges egalitarianizmus egyébként valahol ott szökkent szárba, mikor a humánértelmiség kitalálta, hogy ő lesz a társadalom mérnöke és a történelmi fejlődésbe, a modernség felsőbbrendűségébe és a tudomány mindenhatóságába vetett hitétől vezérelve beavatkozik a természet rendjébe. Hogy a „szabadság, egyenlőség, testvériség” hármasegységét zászlajára tűzve ő játssza el Istent – a transzcendenst, Istent pedig megtagadja. Ahogy Koszorús Ferenc, a budapesti zsidóság 1944-es megmentője emlékirataiban fogalmazott: „A bajok gyökerét ott találjuk meg, ahol és amikor ki merték mondani az Isten tagadását, s a bajok ott és akkor váltak zülléssé, az emberiség veszébe rohanásává, ahol és amikor intézményesítették Isten tagadását. Isten és törvényei nélkül nincs megbízható iránymutató és mérték, az ezek nélkül magára maradt ember azonnal irányt vált és mértéket téveszt, rögtön az ördögi destruktivitás martalékvá válik, azt sem tudja, mi a bűn és az erény, és így a hőn óhajtott (...) szabadságot is meggyalázza”.

Az említett destruktív forogatókönyv jól ismert: az egyenlőség és a semlegesség-mánia nevében a hagyományosnak, bevettnek, konvencionálisnak számító, a „felszabadítók” szemében provinciális, lábszagú, mucsai értékeket először relativizálják, viszonylagosnak állítják be, hiszen „a maga szempontjából mindenkinek igaza van: a történelmi progresszió ára az igazság relativizálása”. Majd a relativává tett szokásokat végérvényesen megdöntik – a kereszténységet alpári módon kifigurázni, ugyebár, menő dolog –, de „helyettük” új tabukat állítanak fel. A homoszexuálisok házasságát kritizálók így „homofóbok”, a cigányság valós problémáiról őszintén beszélők „rasszisták”, a szélsőséges női emancipáció, a férfigyűlölő feminizmus és női kvótázás ellen felszólalók „hímsoviniszták” lesznek. Legutóbb már az számított kirekesztőnek, hogy egyes szórakozóhelyek a fiúktól belépti díjat szedtek, míg a lányoktól nem – ami áttételesen valójában a nők tárgyként kezelését jelenti, akiket egy belépő árérték meg lehet vásárolni. Naná, mi mást?! A forogatókönyv szerint tehát mindig kell találni egy „kisebbséget” – ha nincs, akkor csinálni kell egyet –, melynek „felszabadításáért” folyamatosan lehet küzdeni. A társadalmat tehát fragmentálni kell, hogy a morális többség megszűnjön, hogy ne hivatkozhatson senki „valamilyen” többségi vagy normális értékre – hiszen „valamilyen” szempontból mindenki „valamilyen” kisebbség tagja, tehát nem léphet fel a többség nevében. Ez tehát a relativizálás zsarnoksága, a hatalommá emelt viszonylagosság.

Mindennek azonban éppen a „szabadság” és „egyenlőség” között feszülő feloldhatatlan ellentmondásból fakadóan háttorzongató következményei vannak. Az egyenlőség feltételezett primátusából következően korlátozzák a szabad versenyt: hiszen egy kompetitív gazdaságban az emberek eltérő képességeiből

fakadóan egyenlőtlenségek születnek, cél tehát a szocializmus. Az emberi jogi fundamentalizmusból kiindulva korlátozzák a szólásszabadságot – hiszen, mint tudjuk, mindenki egyenlő, nincs többségi vagy abszolút érték, amit ki lehetne mondani, bármi sérthet bárkit, tehát senki sem sérthet meg senkit (persze akkor igen, ha valami ósdi, maradi dolog gyalázásáról van szó). Erőltetik a pozitív diszkriminációt ott is, ahol az teljesen szükségtelen. Rosszabb esetben önmaguk paródiájába hajolva akarnak „megmenteni” cigánygyerekeket a „cigányiskolából” – akkor is, ha ebből a nyíregyházi cigány szülők és gyerekek nem kérnek. „Érted jöttünk elvtárs, nem ellened”, ugyebár.

Nemsemleges óvoda

Így valósul meg a politikai korrektség lángpallosát használó aufklérista értelmiségi kisebbség diktatúrája: a jámborság, a haladás és a progresszió demokratikusnak álcázott mázával leöntve, miközben (elvileg) a demokrácia a „nép” – azaz a többség – uralmáról szól. A szemük előtt lebegő cél azonban nem engedi, hogy tágra zárt szemek felnyíljanak: ez a cél pedig egy utópisztikus, steril falansztertársadalom létrehozása, mely valójában nem a szómágiájukban oly sokra tartott sokszínűséget, az „egység a sokféleségben” evilági megvalósulását hozza el, hanem egy olyan uniformizált világot, ahol már nem az lesz a kérdés, hogy azonos neműek házasodhatnak-e egymással, hanem hogy miért ne lehetne több férfival, több nővel, esetleg ízeltlábúakkal vagy önmagunkkal frigyre lépni? Vagy kisgyerekekkel – hiszen a pedofiliát is lehet „gyermekabúzus” helyett „gyermekszeretetnek” hívni. És mint tudjuk, minden – így a szeretet is – egyenlő, ugyanolyan, egyforma: szeretet és szeretet között pedig nem tehetünk különbséget. Ugyebár.

Felmerül természetesen a kérdés: hol a határ egy viszonylagossá tett, jót a rossztól megkülönböztetni nem tudó és nem is akaró világban? Miért nem álltak le a 20. század utolsó negyedét követően a mozgalmárok, amikor már minden, „eredetileg” tételezett „felszabadító” céljukat elérték? A homoszexualitás kriminalizálását vagy diszkriminációját hírből sem ismerik a nyugati jogrendszerek, a nők emancipáltságához kétség nem férhet, a jogrend által elnyomott kisebbségek – leszámítva a határokon túl élő, kárpát-medencei magyarokat – az ún. „civilizált” világban nincsenek.

Mégis, a politikai korrektség szellemi komprádorai most már az elért, egyenlő helyzethez képest követelnek többletjogokat. Vezessük be a női kvótát ne csak az egyetemeken, de a munkaerőpiacon, az állami- és magánszektorban egyaránt! Hogy ez valójában sértené a rátermett és okos, jobban teljesítő, de a kvóta miatt be nem kerülő férfiak jogait? Nem baj. Hogy a magukat transzneműnek valló férfiak megjelenése a női öltözékben joggal háborítja fel az érintett nőket, kiskorúak eseten ad absurdum a lányok szüleit? Puff neki. Hogy minden jóérezű, józan ésszel („common sense”) gondolkodó ember kezéből kiesik a vasárnapi bécsi szeletet egyensúlyozó villa, mikor arról hall, hogy a genderelmélet kereszteslovagjai a „semleges nem” hivatalos, állam általi bevezetését követelik? Vagy arról, hogy Budapesten már megindult az első, nemsemleges – értsd: hagyományos nemi szerepeket figyelmen kívül hagyó, polkorrekt nevén „frissen végiggondolt” – óvoda szervezése? Oda se neki. Itt igazából lassan már nem is arról van szó, hogy a normálist az abnormálissal kezeljék azonos szinten – hanem arról, hogy az abnormális legyen a normális és a normális az abnormális. Hogy azok, akik a bevett, a hagyományos, a nagybetűs Szokást követik, ők érezzék rosszul, kényelmetlenül magukat, ha az említett „haladó szellemiségű” törekvéseket kissé eltúloznak találják. Sőt, mivel a tudománnyá – ld. „genderstudies” – emelt polkorrektség szabhatja meg, mi minősül

szakmainak és mi nem, így a „kívánatos” paradigmától eltérő, amúgy respekttel rendelkezők is könnyen boszorkányüldözés áldozatává válhatnak. Ahogy történt ez nemrég egy Nobel-díjas brit kémikus esetében, akinek „szexista beszólása” miatt távoznia kellett a katedráról (korát megelőzve nem hiába vált szállóigévé a '90-es évek Magyarországon „a szakmaiság bolsevista trükk” kitétel).

A permanens forradalomra és görcsös felszabadítási attitűdre magyarázat lehet természetesen a fentebbiekben vázolt utópisztikus (vagy inkább már disztópikus?) gondolkodásmód – utópia ugyanis „sosemvolt” és sosem lesz, tehát elérhetetlen, mely egyben azt is jelenti, hogy azért szó szerint folyamatosan küzdeni kell. Új, megvédendő kisebbséget mindig lehet találni – így biztosítható a soha véget nem érő emancipációs harc. Van azonban még egy faktor, amit hajlamosak vagyunk figyelmen kívül hagyni: az elmúlt évtizedekben a nyugati társadalmakban megvalósult jóléti társadalom problémamentességet keltő illúziója. Ami nyilvánvalóan magával hozta azt a valójában abszurd helyzetet, hogy a mindennapi megélhetés gondjaitól megszabadulva a döntéshozók – és utánuk a társadalom – figyelme olyan „új problémákra” irányult, melyek problematikus, „aggasztó” mivoltát senki sem regisztrálta addig. Ki gondolkodott volna Európa I. vagy II. világháborút közvetlenül követő időszakában olyasmin, hogy a vérfertőző kapcsolatokat inkább „genetikai szexuális vonzalomként” kategorizálja vagy, hogy milyen szempontból lehet a karácsonyfát a nem keresztények vagy ateisták számára elfogadhatóvá tenni? Az individualizált, jóléti nyugati társadalmakban az egyének viszont már lassacskán nem is rezonálnak az ilyen groteszk dolgokra – a kényelem sükketté és vakká tette őket.

Szembenézésre kényszeríthet

Természetesen nem a toleranciakultuszról fakad a jólét, hanem fordítva – de azért nem szükségszerűen. Bár a posztoszocialista térség nem tapasztalhatta meg a „Lajtán túli” életszínvonalat, a Nyugaton már-már mainstream-ként jelentkező polkorrektség szírhangjai ide is betüremkednek. Kéz a kézben járva a jólét és a mániákus tolerancia vegyesházasságából született politikai elpuhultsággal és tesze-toszasággal, mely gátja a valós problémamegoldásnak, mivel nem engedi döntéshozói szinten a kemény, határozott fellépést – mert az maszkulin, „túl férfias”, tehát ugye sértő, ezért politikailag inkorrekt. Ezért nem tudnak legtöbb esetben az európai döntéshozók asztalra csapni és súlyos kérdésekre „A”-t vagy „B”-t mondani, mert még megbeszélnek, egyeztetnek – legtöbbször az alanyt az állítmánnyal. Így nem sikerül és nem is sikerülhet megoldani az ukrán válságot, rendet tenni az „arab tavasz” okozta felfordulásban – vagy éppen határozott, de értékelvű választ adni menekültügyben. „Fejletlenségét” azonban a kelet-európai térség igazából egész Európa javára fordíthatja: ellenállhat a politikai korrektség őszintétlenségre csábításának és kimondhatja, amit gondol. Szembenézésre kényszerítheti Európát – önmagával. Mert hogy Európát önmagától kell megmenteni. Nyilván ezért félnek annyira a nyakas eurokraták egy régióbeli miniszterelnök beszédeitől is – mert például ki meri mondani, hogy „a magyar ember természeténél fogva politikailag inkorrekt, vagyis még nem vesztette el a józan eszét”. Mert még ragadós lesz a példája és átvennék mások is, Gdańsktól Dubrovnikig. Kimondanának dolgokat, melyeket talán Nyugaton is éreznek, de nem mernek a szájukra venni. És az lenne a normalitás lázadása.

(Az eredeti írás megjelent a Magyar Idők 2015. szeptember 19-ei, Lugas c. mellékletében)